

Georgië

“MAAA-DZINGA!!” klinkt het meermaals door de straten van Tbilisi. Dit is Ronald zijn favoriete energizer. Elke sessie begint met zo'n speels moment als opwarmer (en dat terwijl de gemiddelde temperatuur zo'n 35°C bedraagt). Ik geniet in elk geval van deze starters die de groep een ware energiestoot geven. Dit zijn momenten waarop de culturele verschillen smelten als sneeuw voor de zon. We zijn één groep enthousiaste jongvolwassenen met een hart voor jongeren, of we nu in Armenië, Georgië, Oostenrijk of België geboren zijn. Dit is hetgeen ons bindt en ons bij elkaar heeft gebracht.

Onder de professionele begeleiding van Nana, Ronald en Steve leren we heel wat bij over onszelf, over onze organisatie en die van anderen, over intercultureel leren, project management, group work, etc. We krijgen ook de kans om verschillende workshops te volgen rond mensenrechten, conflict-management, budget beheer, aims & objectives... Bijna iedereen schrijft zich in voor elke workshop. Dit zegt veel over de groep, maar ook over de trainers en de inhoud van de cursus.

Je merkt als participant al heel snel dat er ruimte is voor eigen vragen en ideeën. De trainers beschikken over een ruime bagage aan kennis en vaardigheden en willen deze graag met ons delen. Tegelijkertijd zijn ze zeer flexibel en bereid hun eigen programma even aan de kant te schuiven om zo in te spelen op vragen en interesses van de groep. Zo gaf Steve, op vraag van ons, een zeer interessante workshop rond Voice Dialogue. Ook al heeft dit niet rechtstreeks iets te maken met het opzetten van jeugdwerk, het leerde me wel iets over mezelf, waardoor ik me als bewustere mens kan inzetten voor jongeren. Ik geloof in de kracht van dergelijke 'spontane' momenten in het programma. Dit geeft een meerwaarde aan de cursus. Deze training is veel meer dan enkel de formele activiteiten die op het programma staan. De vele pauzemomenten waarin we elkaar beter leren kennen, de uitstap met heel de groep naar Mtskheta, even rondwandelen door de straten van Tbilisi, een marktje doen,... maken deze ervaring compleet. Tijdens die informele ontmoetingen leer ik zoveel over het land, over culturen, over mensen. Ik merk dat er niet alleen veel verschillen zijn, maar ook tal van gelijkenissen. Deze momenten maken dat ik deze reis nooit zal vergeten. Tbilisi is een bruisende stad waar het leuk vertoeven is, zeker als je gegidst wordt door jongeren die er geboren en getogen zijn. Zij kunnen je het best vertellen hoe het is om in hun land te wonen, wat er leeft bij de jongeren, want ze maken er zelf deel van uit.

Na deze trainingscursus trekken we nog voor vier volle dagen naar Turc'ch, een afgelegen Armeens (patatten)dorp op een hoogvlakte in het zuiden van Georgië. Dit is een heel andere wereld dan we in de eerste week leerden kennen. Hier is geen druk stadsleven te bekennen, er rijden amper auto's, er zijn twee winkeltjes in heel het dorp. We logeren er in het oratorio (kleuterschool) van de zusters van Don Bosco. De verbondenheid en gastvrijheid die je hier voelt en ziet, raken me. Hier is een warmte aanwezig die wij soms niet meer kennen. In de winter overleven deze mensen bij -20°C. Door de stijgende houtkap vinden ze vaak onvoldoende hout om de winter door te komen. Enerzijds word ik geconfronteerd met de schrijnende armoede waarin ze (over)leven; anderzijds bezitten zij een bepaalde, onbeschrijfelijke rijkdom. Ze hebben elkaar. Ik voel dat we hier welkom zijn. In deze vier dagen spelen we niet alleen met de kinderen, maar spelen we ook volleybal met de mannen en maken we armbandjes met de moeders. Ik geniet met volle teugen van de warmte die zij ons schenken en ik geef het beste van mezelf in ruil. Daarna verlaten we vermoeid en met spijt in ons hart dit ongelooflijk dorp. Ik ben aangedaan door deze vele intense ontmoetingen en weet dat ik als een ander persoon terug huiswaarts keer.